

næppe deri være noget Brud med den historiske Overlevering, det er vel kun snarere et Bevis paa, at vi ønske grundige, alvorlige, gennemgribende Reformere. Diskussionen i Tinget har for øvrigt overbevist mig om, at man netop ønsker noget grundigt, men at man er ængstelig for Konsekvenserne af den Behandling, man undergiver disse Forslag. Vi, fra vor Side ønske altsaa i Virkeligheden en grundig, social Reform. Jeg vil imidlertid sige til det ærede Medlem for Møen (Wojfen), at det er aldeles ikke vor Mening, at vi skulle have Eneret paa at reformere paa det sociale Omraade, tværtimod, jeg er overbevist om, at det socialdemokratiske Parti er overordentlig glad ved, at der netop nu fra andre Sider i alt Fald arbejdes paa at naa Resultater. Vi ønske kun disse Resultater saa vidt rækkende som vel muligt. Vi ønske ikke at have Eneret paa noget med Hensyn til at gavne Arbejderne. Selv om vi maa erkende, at vi ere indgaaede her, direkte valgte af Arbejderne, væsentlig repræsenterende deres Klasseinteresser, saa have vi dog Ønsket om at samle saa mange som muligt for at gennemføre noget til Fordel for denne Klasse, der i saa mange Henseender lider under Tidernes Tryk. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar der er saa megen Sagkundskab til Stede hos ham, som jeg villig skal erkende der er, saa vilde det være glædeligt og ønskeligt, om denne Sagkundskab kunde forenes med et noget mere vidtrækkende Syn, end Tilfældet har været i det socialpolitiske Spor, det ærede Medlem omtaler. Dette siger jeg, fordi vi netop her i Dag og tillige ved foregaaende Besligelser, hvor vi have debatteret, have maattet erkende, at de tidligere sociale Love have været mangelfulde og at der har været Huller hist og her, tørt jagt, at vi nu først for Alvor skulle til at begynde. Ulykkesforsikringen er da ogsaa kun en Del af dette sociale Reformarbejde. Den er et Led i Arbejderbestyrelsen, og jeg vil her henviser til hvad en meget bekendt, for ikke at sige berømt, tykt Nationaløkonom, Louis Brentano, siger, hvor han omtaler, hvad Arbejderne skulde forsitres imod. Han nævner da følgende Forsikringer: For det første Forsikring for Familie, Hustru og Børn, i Tilfælde af Forsørgerens Død; for det andet Forsikring mod Alderdomsvækkelse, Mangel paa Evne til at forsørge sig paa sine gamle Dage; for det tredje Begravelshjælp; for det fjerde Indvaldeforsikring; for det femte Sygeforsikring og for det sjette Forsikring mod Arbejdsløshed. Blot naar vi nævne disse seks Forsikringer og tænke os, at Arbejderne skulde være ene om den Opgave at hjælpe

sig ud over de forfælskelige Bønskeligheder, der møde dem der, saa siger jeg, at den, der vilde have, at Arbejderne skulde klare de Stær alene, vilde jeg anbefale den Münchhausenste Filosofi, at man skal tage sig selv i Haartoppen og trække sig op af Sumpen. Jeg er nemlig overbevist om, at de Herrer ville erkende, at Tiderne ere saaledes, at Arbejderne umulig evne selv at beskytte sig over for alle disse Forhold, jeg her har nævnt, og som jo ingenlunde ere en Følge af deres individualistiske Livsførelse, men tværtimod en Følge af de sociale Forhold, der have dikteret dem deres Samfundstilstand. Jeg vil føje endnu een til disse 6 Forsikringer, nemlig Forsikring mod lav Løn, thi det er ogsaa et Spørgsmaal, der maa optages her, hvor der er Bestræbelser fremme, der gaa ud paa, at Arbejderne skulle hvide Tilflugt til Ulykkesforsikring. Naar jeg taler om Forsikring mod lav Løn, vil jeg vel erkende, at man ikke kan komme til, hvad det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) forleden talte om, at saa fastsat en statslig Minimalløn, men man kan komme til det Resultat, at Frikonkurrencen maa affattes, fordi det er den, som bestemmer Arbejdernes Afhængighed og lave Løn. Saa have vi stillet hele det økonomiske Virvar under Debat, det Virvar, under hvilket der staves arbejdsløse Millionærer og Millioner af arbejdsløse Arbejdere, og det tror jeg ikke, at det bestaaende Samfund er interesseret i; thi det vil vel næppe række Haand til at affasse sig selv. Jeg tror, at man paa den anden Side, uden at tillægge sig selv eller sit Parti for megen Betydning, tør vove at paastaa, at Socialdemokratiet har været det mest medvirkende til, at sociale Reformere ere stillede under Debat. I denne Henseende ere vi herhjemme begyndte med Sygehjælp og Alderdomsunderstøttelse. Nu kommer Ulykkesforsikringen. Det er ikke Socialdemokratiet, der har startet disse Ting, men vor Agitation har lagt Arbejdet foran de Herrer, der have taget Affære. Socialdemokraterne have derimod begyndt deres Virksomhed paa Tingene med Normalarbejdsdagen, og jeg vil her stille den i Belysning af Ulykkesforsikringen. Det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) bekæmpede Normalarbejdsdagen i Arbejdernes Navn. Han havde ganske vist intet Mandat dertil, men han talte al ligevel for Arbejdernes Bedkommende. Men nu er det let at paavise, at der er adskillige gode konservative Medborgere, der aldeles ikke ville opfatte den Sag saaledes, som det ærede Medlem fra Aalborg. Jeg kan bl. a. henviser til den bekendte tykte Politiker, Rudolph Meyer, der i sin Bog, „Den fjerde